

The Great Zen Master Ta Hui #28
Zonder mind zijn.
15 augustus 1987 in Chuang Tzu Auditorium

Geliefde Osho,

Niet 'de mind stil houden', maar 'zonder mind zijn', hoewel je misschien niet helemaal weet of de leraren op de verschillende locaties het verkeerd zien of juist zien; als je eigen basis stevig is en echt, zijn de schadelijke invloeden van verkeerde doctrines niet in staat je kwaad te doen, met inbegrip van 'de mind stil houden' en 'zorgen vergeten.'

Als je altijd 'zorgen vergeet' en 'de mind stil houdt', zonder de mind van geboorte en dood het zwijgen op te leggen, zullen de misleidende invloeden van verschijningsvorm, zintuiglijke gewaarwording, waarneming, wilskracht, en bewustzijn, de ruimte krijgen, en ben je onvermijdelijk leegheid in tweeën aan het delen.

Laat los en maak jezelf onmetelijk en uitgestrekt. Wanneer oude gewoonten plotseling opkomen, gebruik de mind dan niet om ze te onderdrukken. Precies op een dergelijk moment is het als een sneeuwvlok op een roodgloeiende kachel. Voor diegenen met een onthechte waarneming en een ongedwongen beheersing, is het maar één sprong en ze springen onbelemmerd.

Alleen dan gaan ze het gezegde van de trage Jung kennen: Het is goed om de mind te gebruiken, als er geen mentale activiteit is.

Krom gepraat bevuild met benamingen en vormen, rechtstreeks gepraat zonder complicaties.

Zonder de mind maar wel functionerend, en altijd functionerend maar dan niet-bestaand – het zonder mind zijn waarover ik nu spreek, staat niet los van het hebben van een mind.

Dit zijn geen woorden om mensen te misleiden.

Er is een lang bestaand misverstand over deze twee dingen: **de mind stil houden** en **zonder mind zijn**. Er zijn veel mensen geweest die gedacht hebben dat ze synoniem zijn. Ze lijken synoniem, maar in werkelijkheid staan ze even ver van elkaar als wat ook maar, en er is geen manier om ze te overbruggen.

Dus laten we eerst proberen om de exacte betekenis van deze beide begrippen te achterhalen, want de hele soetra van vanavond van Ta Hui heeft te maken met het begrijpen van het verschil.

Het verschil is heel subtiel. Een mens dat zijn mind stil houdt en een mens die er geen heeft, is ook stil. Onder zijn stilte is er grote beroering, maar hij staat niet toe dat het aan de oppervlakte komt. Hij verkeert in grote zelfbeheersing.

De mens met no-mind, of zonder mind, hoeft niets te beheersen. Hij is enkel pure stilte zonder iets te onderdrukken, zonder iets te controleren – gewoon een zuiver lege hemel.

Uiterlijkheden kunnen heel misleidend zijn. Je moet heel alert zijn als het gaat om verschijningsvormen, want van buitenaf zien beide er hetzelfde uit – beide zijn rustig. Het probleem zou niet opgekomen zijn als de rustige mind niet gemakkelijk te bereiken was. Hij is gemakkelijk te bereiken. Het zonder mind zijn is niet zo gemakkelijk te bereiken; het is niet goedkoop, het is in de wereld de grootste schat.

De mind kan het spelletje spelen van rustig te zijn; hij kan het spelletje spelen zonder enige gedachten, enige emoties te zijn, maar ze zijn gewoon onderdrukt, nog vol leven, klaar om elk moment naar buiten te springen. De zogenaamde religies en hun heiligen hebben de vergissing begaan om de mind tot rust te brengen. Als je stil gaat zitten en je probeert je gedachten te beheersen, terwijl je je emoties niet toelaat, terwijl je geen enkele beweging binnenin je toelaat, wordt het langzaamaan een gewoonte van je. Dit is in de wereld de grootste misleiding die je jezelf kunt aandoen, want alles is nog precies hetzelfde, er is niets veranderd, maar het lijkt alsof je een transformatie hebt doorgemaakt.

De staat van no-mind of zonder mind zijn is precies het tegenovergestelde van het tot stilte brengen van de mind – het is boven de mind uitstijgen. Het is tussen jezelf en de mind zo een afstand scheppen dat de mind de verst verwijderde ster wordt, miljoenen lichtjaren ver weg, en jij bent alleen maar een waarnemer. Wanneer de mind tot rust gebracht wordt, ben je de regelaar. Wanneer de mind er niet is, ben je de waarnemer. Dit zijn de onderscheidende kenmerken.

Wanneer je iets controleert, ben je gespannen; je kunt niet ontspannen zijn, want dat wat gecontroleerd wordt, probeert voortdurend tegen je in opstand te komen, dat wat geknecht wordt, wil vrijheid. Je mind barst vroeg of laat uit in wraak.

Een verhaal waar ik van houd... In een dorp was een man van een heel kwaad en agressief type, zo gewelddadig dat hij om iets onbenulligs zijn vrouw had vermoord. Het hele dorp was bang voor de man want hij kende geen enkel

argument behalve geweld. Op de dag dat hij zijn vrouw vermoordde door haar in een put te gooien, kwam een monnik voorbij. Een menigte had zich er verzameld, en de jaina monnik zei: 'Deze mind vol van woede en geweld leid je naar de hel.'

De situatie was zodanig dat de man zei: 'Ik wil ook net zo rustig zijn als jij, maar wat kan ik doen? Ik weet niets. Wanneer woede mij in zijn greep krijgt, ben ik bijna onbewust, en nu heb ik mijn eigen geliefde vrouw gedood.'

De jaina monnik zei: 'De enige manier om deze mind, die vol zit met woede en geweld en razernij, tot stilte te brengen, is afstand doen van de wereld.'

Jainisme is een religie van afstand doen, en het toppunt van afstand doen is zelfs van kleren. De jaina monnik leeft naakt, want hij mag zelfs geen kleren in bezit hebben.

De man was een heel arrogant type, en dit werd een uitdaging voor hem. Ten overstaan van de menigte wierp hij zijn kleren ook bij zijn vrouw in de put. Het hele dorp kon het niet geloven; zelfs de jaina monnik werd een beetje bang: 'Is hij gek geworden of zo?' De man viel aan zijn voeten neer en zei: 'Je hebt misschien vele decennia nodig gehad om dit stadium van afstand doen te bereiken... Ik doe afstand van de wereld, ik doe afstand van alles. Ik ben je discipel – wijd me in.'

Zijn naam was Shantinath, en shanti betekent 'vrede'. Het gebeurt vaak... als je een lelijke vrouw ziet, is haar naam heel waarschijnlijk Sunderbhai, wat 'mooie vrouw' betekent. In India hebben mensen een merkwaardige gewoonte... aan de blinde geven ze de naam Nayan Sukh. Nayan Sukh betekent 'iemand van wie ogen hem groot genoeg verschaffen'.

De jaina monnik zei: 'Je hebt een prachtige naam. Ik verander hem niet; ik laat het zo, maar vanaf dit moment moet je onthouden dat vrede je hele vibratie moet worden.'

De man legde zich een discipline op, bracht zijn mind tot rust, vastte heel lang, kwelde zichzelf, en werd al gauw beroemder dan zijn meester. Woedende mensen, arrogante mensen, egoïstische mensen kunnen dingen doen die vredelievende mensen wat tijd kosten om te doen. Hij werd heel beroemd, en duizenden mensen kwamen vaak alleen maar om zijn voeten aan te raken.

Twintig jaar later was hij in de hoofdstad. Een man uit zijn dorp was er voor een bepaald doel gekomen, en hij dacht: 'Het is goed om te gaan kijken welke transformatie bij Shantinath heeft plaatsgevonden. Je hoort zoveel verhalen – dat hij een volkomen nieuw mens is geworden, dat zijn oude zelf is verdwenen

en er in hem een nieuw, zuiver wezen is ontstaan, dat hij echt vredig, stil en rustig is geworden.'

Dus ging de man er met grote eerbied heen. Maar toen hij Muni Shantinath zag, zijn gezicht zag, zijn ogen, kon hij niet vinden dat er enige verandering had plaatsgevonden. Er was niets van de gratie die noodzakelijkerwijs wordt uitgestraald door een mind die stil is geworden. Die ogen stonden nog steeds even egoïstisch – in feite waren ze meer nadrukkelijk egoïstisch. De verschijning van de man was nog afstotender dan hij altijd was.

Toch ging de man dichterbij. Shantinath herkende de man wel die zijn buurman was geweest – maar nu was het beneden zijn waardigheid hem te herkennen. De man zag ook dat Shantinath hem herkend had, maar hij deed alsof het niet zo was. Hij dacht: 'Dat bewijst veel.' Hij ging tot vlakbij Shantinath en vroeg: 'Kan ik u wat vragen? Wat is uw naam?' Natuurlijk kwam er in Shantinath een geweldige boosheid op omdat hij wel wist dat deze man uitstekend wist wat zijn naam was. Maar hij hield zich onder controle en hij zei: 'Mijn Naam is Muni Shantinath.'

De man zei: 'Het is een prachtige naam – maar mijn geheugen is erg kort, kunt u het nog een keer herhalen? Ik weet het niet meer... welke naam zei u?'

Dit was te veel. Muni Shantinath droeg altijd een staf bij zich. Hij pakte de staf in zijn hand... hij vergat alles – twintig jaar de mind beheersen – en hij zei: 'Vraag het nog eens en ik zal je laten zien wie ik ben. Ben je het vergeten? – Ik vermoordde mijn vrouw, diezelfde man ben ik.'

Pas toen drong het tot hem door wat er was gebeurd... en in een enkel moment van onbewustheid beseftte hij dat twintig jaren naar de knoppen waren; hij was helemaal niet veranderd. Maar miljoenen mensen ervaren in hem geweldige rust... Inderdaad, is hij heel beheerst geworden, houdt hij zichzelf onderdrukt, en het heeft de moeite geloond. Zo veel respect, en hij heeft geen woorden voor dat respect – zo veel eer, zelfs koningen komen zijn voeten aanraken.

Je zogenaamde heiligen zijn niet anders dan beheerste dieren. De mind is niet anders dan een verre erfenis van je hele dierlijke verleden. Je kunt hem niet beheersen, maar de beheerste mind is niet de ontwaakte mind.

Het proces van beheersen en onderdrukken en disciplineren wordt door alle godsdiensten geleerd, en door hun misleidende leer is de mensheid geen centimeter opgeschoten – ze blijft barbaars. Elk moment doden mensen elkaar. Het kost nauwelijks een moment om zichzelf te verliezen; ze vergeten volledig dat ze menselijke wezens zijn, en nog iets meer, er wordt iets beters van hen

verwacht. Er zijn maar heel weinig mensen geweest die in staat waren deze teleurstelling te vermijden van de mind beheersen en geloven dat ze het hadden bereikt zonder mind te zijn.

Het zonder mind zijn bereiken, gaat om een totaal ander proces. Ik noem het de ultieme alchemie. Het bestaat slechts in een enkel element – dat van waakzaamheid.

Gautam Boeddha trekt door een stadje als er een vlieg op zijn voorhoofd gaat zitten. Hij praat tegen zijn metgezel, Ananda, en gaat gewoon door met praten en maakt een beweging met zijn hand om de vlieg weg te slaan. Het dringt dan plotseling tot hem door dat deze beweging van zijn hand onbewust was, mechanisch... Omdat hij bewust tegen Ananda praatte, sloeg de hand mechanisch de vlieg weg. Hij houdt stil en hoewel er nu geen vlieg is, beweegt hij opnieuw bewust zijn hand.

Ananda zegt: 'Wat bent u aan het doen? De vlieg is weg...'

Gautam Boeddha zegt: 'De vlieg is weg... maar ik heb een zonde begaan, want ik deed het in onbewustheid.'

Het Engelse woord voor zonde wordt alleen door Boeddha in de juiste betekenis gebruikt. Het woord zonde vindt zijn oorsprong in de wortels die vergeetachtigheid, onbewustheid, onoplettendheid betekenen, dingen mechanisch doen – en ons hele leven is bijna mechanisch. We blijven van de ochtend tot de avond en van de avond tot de ochtend als robots dingen doen. Een mens dat de wereld wil binnengaan van zonder mind zijn, hoeft maar één ding te leren – een enkele stap en de reis is voorbij. Die enkele stap is alles oplettend te doen. Je beweegt je hand oplettend; je opent je ogen oplettend; je loopt, je neemt je stappen alert, bewust; je eet, je drinkt, maar je laat nooit toe dat het mechanische bezit van je neemt. Dit is het enige alchemistische geheim van transformatie.

Een mens dat alles volkomen bewust kan doen, wordt een lichtend fenomeen. Hij is een en al licht, en zijn hele leven is vol geurigheid en bloemen. De mechanische mens leeft in donkere krotten, smerige krotten. Hij kent de wereld van het licht niet; hij is als een blinde. De mens van waakzaamheid is werkelijk de mens die ogen heeft om te zien.

Ta Hui dringt heel langzaam door in de diepere geheimen van innerlijke transformatie. Hij zegt: *hoewel je misschien niet helemaal weet of de leraren op de verschillende locaties het verkeerd zien of juist zien; als je eigen basis stevig is en echt, zijn de schadelijke invloeden van verkeerde doctrines niet in staat je kwaad te doen...*

Hij zegt dat het nutteloos is erover na te denken wie gelijk heeft en wie ongelijk. Er zijn duizenden doctrines, honderden filosofieën, en als je in die woorden op zoek gaat naar de waarheid, raak je verloren in een jungle waar je het pad niet kan vinden. Al wat je weet is het verwerven van een stevige basis in jezelf.

... 'de mind stil houden' en 'zorgen vergeten', inbegrepen.

Als je altijd 'niet aan belangen denkt' en 'de mind stil houdt', zonder de mind van geboorte en dood het zwijgen op te leggen, zullen de misleidende invloeden van verschijningsvorm, zintuiglijke gewaarwording, waarneming, wilskracht, en bewustzijn, de ruimte krijgen, en ben je onvermijdelijk leegheid in tweeën aan het delen.

Laat los en maak jezelf onmetelijk en uitgestrekt.

Het is niet een kwestie van jezelf los van het bestaan onder controle houden; het is een kwestie van loslaten en onmetelijk worden – zo oneindig als het bestaan zelf. En in waakzaamheid word je oneindig: dat is het enige in je dat geen grenzen kent.

Kijk eens naar je waarnemen, je getuige zijn. Het is onbeperkt. Geen begin, geen eind... het is vormloos.

De absolute stilte van de mind is precies no-mind of zonder mind. Het is geen controle, het is geen discipline; het is niet zo dat je al je pressie op je mind zet en hem stil houdt. Nee, hij is er eenvoudig niet. Het huis is leeg. Er is niemand die controleert en er is niemand om gecontroleerd te worden. Alle zorg om te controleren is verdwenen in een eenvoudige waakzaamheid. Deze waakzaamheid is uitgestrekt. Als je het eenmaal een beetje hebt geproefd, blijft het zich uitbreiden tot de uiterste grenzen van het universum.

Wanneer oude gewoonten plotseling opkomen, gebruik de mind dan niet om ze te onderdrukken. Precies op een dergelijk moment is het als een sneeuwvlok op een roodgloeiende kachel.

Hij herinnert je eraan dat zelfs wanneer je op het pad van waakzaamheid je beweegt, oude gewoonten soms kunnen herleven. Maar wees niet ongerust; ze zijn als sneeuwvlokken op een roodgloeiende kachel, ze verdwijnen uit zichzelf. Je kijkt er eenvoudig naar. Wees niet ongerust, raak niet verstoord, wees niet bezorgd.

Soms is er boosheid, soms is er verlangen, soms is er een ambitie, maar ze kunnen je waakzaamheid niet verstoren. Ze komen en gaan zonder een spoor achter te laten op je zuiverheid als een spiegel. Maar je moet één ding onthouden: niet tegen ze te gaan vechten, ze verpletteren, ze vernietigen, ze

wegsmijten. Het is heel natuurlijk voor de mind dat als er iets verkeerd gebeurt, om erop te duiken en het te vernietigen. Dit is het enige waarvan je je bewust moet zijn, want dit zorgt ervoor dat het een mens nooit mogelijk gemaakt wordt voorbij de mind te komen. Oude gewoonten verschijnen – en oude gewoonten zijn heel oud, vele, vele levens oud. Je gewaarszijn is heel recent en heel nieuw; het mechanische in je, is oud, dus is het heel natuurlijk als het terugkomt.

Iemand beledigt je – je hoeft niet kwaad te zijn, maar plotseling merkt je dat er kwaadheid opkomt. Het is geen inspanning, het is enkel een oude gewoonte, een oude reactie. Vecht er niet tegen, probeer niet te glimlachen en het te verbergen. Neem het enkel waar, en het komt en gaat weer... *als een sneeuwvlok op een roodgloeiende kachel.*

Voor diegenen met een onthechte waarneming en een ongedwongen beheersing, is het maar één sprong en ze springen onbelemmerd. Alleen dan gaan ze het gezegde van de trage Jung kennen: Het is goed om de mind te gebruiken, als er geen mentale activiteit is.

Als een mens de kunst van waakzaamheid heeft geleerd, kan hij ook zijn mind gebruiken en toch heeft hij dan geen mentale activiteit.

Ik praat tegen jullie en ik gebruik mijn mind want er is geen andere manier. De mind is de enige manier om welke boodschap dan ook in woorden over te dragen; dat is het enige beschikbare mechanisme. Maar mijn mind is volkomen stil, is er geen mentale activiteit. Ik bedenk niet wat ik ga zeggen, en ik denk niet aan wat ik gezegd heb. Ik geef eenvoudig spontaan respons op Ta Hui zonder dat ik mezelf erbij haal.

Het is net als wanneer je de bergen ingaat en je schreeuwt en de bergen echoën: de bergen hebben geen enkele mentale activiteit, ze echoën simpelweg. Wanneer ik over Ta Hui spreek, ben ik alleen maar een berg die echoot.

Het is goed om de mind te gebruiken, als er geen mentale activiteit is. Krom gepraat bevuld met benamingen en vormen, rechtstreek gepraat zonder complicaties. Zonder de mind maar wel functionerend... Dit is een vreemde ervaring wanneer je de mind kunt gebruiken zonder enige mentale activiteit... zonder de mind maar wel functionerend, en altijd functionerend maar dan niet-bestaand.

Vanaf mijn prilste jeugd was ik verliefd op stilte. Zolang als ik het kon volhouden, zat ik dan alleen maar stil. Natuurlijk dacht mijn familie altijd dat ik voor niets zou gaan deugen – en ze hadden gelijk. Ik bewees zeker voor niets te deugen, maar ik heb er geen berouw over.

Het bereikte zo' n punt dat ik dan soms zat en mijn moeder naar mij toekwam en iets zei als: "Het lijkt alsof er in het hele huis niemand is. Ik heb iemand nodig om naar de markt te gaan om wat groente te halen." Ik zat vlak voor haar en ik zei dan: "Als ik iemand zie, zeg ik het..."

Het werd geaccepteerd dat mijn aanwezigheid niets betekende; of ik er was of niet, het deed er niet toe. Een of twee keer probeerden ze het en toen ontdekten ze dat 'het beter is hem er buiten te laten, en geen aandacht aan hem te besteden' – want 's morgens stuurden ze me weg om groenten te halen, en 's avonds kwam ik dan vragen: 'Ik ben vergeten waarvoor je me gestuurd hebt en nu is de markt gesloten...' In dorpen sluiten 's avonds de groentemarkten, en de dorpsbewoners gaan terug naar hun dorp.

Mijn moeder zei: 'He is niet jouw fout, het is onze fout. We hebben de hele dag gewacht, maar in de eerste plaats hadden we je niet moeten vragen. Waar ben je geweest?'

Ik zei: 'Toen ik het huis uitging, was er vlakbij een hele mooie bodhi boom' – het soort boom waaronder Gautam Boeddha ontwaakte. De boom kreeg de naam bodhi boom – of in het Engels bo boom – door Gautam Boeddha. Het is niet bekend hoe hij voor Gautam Boeddha genoemd werd; hij moet een of andere naam gehad hebben, maar na Boeddha raakte hij geassocieerd met zijn naam.

Daar was een prachtige bodhi boom, en het was zo verleidelijk voor mij. Er was daar altijd zo' n stilte, en eronder zo' n koelte, en niemand stoorde me, dat ik er niet voorbij kon gaan zonder er een tijdje onder te zitten. En die momenten van vrede hebben zich soms, denk ik, mogelijk over de hele dag uitgestrekt.

Na maar een paar teleurstellingen dachten ze: 'Het is beter hem niet lastig te vallen.' En ik was enorm blij dat ze het feit hadden geaccepteerd dat ik bijna niet bestaand ben. Het gaf me geweldige vrijheid. Niemand verwachtte iets van mij. Wanneer niemand iets van je verwacht, kom je in een stilte terecht... De wereld heeft je geaccepteerd; er wordt nu niets van je verwacht.

Wanneer ik soms laat thuiskwam, zochten ze altijd op twee plekken naar mij. De ene was de bodhi boom – en omdat ze onder de boom naar me gingen zoeken, ging ik er toe over in de boom te klimmen en in de top ervan te zitten. Ze kwamen dan en ze keken om zich heen en zeiden: 'Hij lijkt hier niet te zijn.' En ik zelf knikte dan; ik zei: 'Ja, dat is waar. Ik ben hier niet.'

Maar ik werd al gauw ontdekt, want iemand zag me klimmen en zei tegen ze: 'Hij heeft jullie om de tuin geleid. Hij is hier altijd, het merendeel van de tijd zittend in de boom' – dus moest ik wat verderop gaan.

Er was toen een mohammedaans kerkhof... Nu gaan mensen doorgaans niet naar kerkhoven. Natuurlijk, iedereen moet een keer, maar behalve dat, houden mensen er niet van naar kerkhoven te gaan. Dus dat was de meest stille plek... want dode mensen praten niet, ze veroorzaken geen last, ze stellen je geen onnodige vragen, ze vragen niet eens wie je bent of om elkaar voor te stellen. Ik zat vaak op het mohammedaanse kerkhof. Het was een groot terrein, met veel graven, met bomen, heel schaduwrijke bomen. Toen mijn vader aan de weet kwam dat ik daar zat, zei hij: 'Dit gaat te ver!' Op een dag kwam hij me zoeken en hij zei: 'Je kunt in de bodhi boom gaan zitten, of onder de bodhi boom, en niemand stoort je dan. Maar dit gaat te ver, dit is gevaarlijk – en eigenlijk moet iemand, wanneer hij naar het kerkhof is geweest, een bad nemen en zich omkleden. Je hebt hier de hele dag gezeten en soms 's nachts, en wanneer je thuiskomt, weten we niet waar je vandaan komt.'

Dit is gebruikelijk, dat wanneer je terugkomt van het kerkhof... Gewoonlijk gaat niemand erheen tenzij ze ertoe gedwongen worden en ze wel moeten; dus gaan ze met tegenzin. Vanaf het kerkhof gaan de mensen doorgaans rechtstreeks naar de rivier om een bad te nemen, om zich om te kleden en pas dan gaan ze hun huis binnen. Dus zei mijn vader: 'Ik weet niet hoe lang je dit heb gedaan.'

Ik zei: 'Sinds jullie me bij de bodhi boom hebben gestoord. Ik moest een plek zoeken...' En ik vertelde hem: 'Zelfs u zult er af en toe van genieten. Wanneer u moe wordt en te gespannen, kom dan maar hier – geen enkele dode stoort iemand.'

Hij zei: 'Praat me niet over doden – en in het bijzonder in een mohammedaans graf...'

Mohammedanen zijn arm; hun graven zijn modder graven. Bij regen komt soms een dood lichaam tevoorschijn. De modder is weggespoeld en je kunt het dode lichaam zien – iemands hoofd is te zien, iemands been is te zien.

Hij zei: 'Zeg me nooit daar heen te gaan. Alleen het idee al dat ik op een dag in zo' n situatie verkeer, met mijn hoofd zichtbaar vanuit het graf, geeft me zo een angstig gevoel... je bent een vreemde jongen!'

Ik zei: 'Wat is er verkeerd aan? De arme kerel is dood, hij kan niets doen. Het regent, hij kan er niet voor zorgen dat hij een paraplu heeft, wat kan hij dan doen? Als één van zijn benen te zien is, wat kan hij dan doen? Hij kan hem niet intrekken – en als hij hem intrekt dan is er ook een probleem, dus hij houdt zich stil en laat de dingen zoals ze zijn.'

Een liefde voor stilte en een liefde afwezig te zijn heeft me zo enorm geholpen dat ik kan begrijpen wat hij zegt, *altijd functionerend maar dan niet-bestaand – het zonder mind zijn waarover ik nu spreek, staat niet los van het hebben van een mind. Dit zijn geen woorden om mensen te misleiden.*

Ta Hui zegt: 'Ik gebruik deze woorden niet om iemand te misleiden; ik probeer niet mijn kennis te demonstreren; ik probeer niet te doen alsof ik geleerder ben dan jij. Ik zeg deze woorden alleen maar om mijn ervaring te delen dat no-mind en mind naast elkaar kunnen bestaan. Er moeten geen onderdrukkende methoden worden gebruikt, enkel pure waakzaamheid... en langzaamaan verliest de mind alle inhoud. Hij wordt no-mind.'

Dus zonder mind en met mind zijn niet gescheiden. Zonder mind zijn is de mind zonder enige inhoud, zonder een enkele gedachte. Hij is net als een spiegel die niets weerspiegelt.

De stilte van het zijn van een spiegel die niets weerspiegelt, is de grootste gelukzaligheid die het bestaan de mens laat overkomen. En van daaruit blijven de dingen zich ontvouwen – mysteries na mysteries... geen vragen, geen antwoorden, maar geweldige ervaringen... voedend, vervullend, voldoening gevend aan de hongerige ziel die levens na levens heeft rondgezworven. Het is tijd dit rondzwerven te stoppen.

Om dit rondzwerven te stoppen is er een eenvoudige methode, en die is om je mind, je lichaam, je handelingen te gaan waarnemen. Wat je ook doet of niet doet, op één ding moet je alert zijn – dat je waarneemt. Raak de waarnemer niet kwijt – dan maakt het niet uit of je een christen of een hindoe of een jaina of een boeddhist bent.

De waarnemer is niet iemand.

Het is enkel puur bewustzijn.

En alleen dit pure bewustzijn kan een nieuwe mensheid voortbrengen, een nieuwe wereld waar mensen elkaar niet discrimineren om dwaze redenen. Landen, rassen, godsdiensten, doctrines, ideologieën – die zijn alleen maar voor kinderen om mee te spelen, niet voor volwassen mensen. Voor volwassen mensen is er in het bestaan maar één ding, en dat is waakzaamheid.

... Een monnik gaat de boodschap van Gautam Boeddha verspreiden. Hij is zelf nog niet verlicht; daarom roept Gautam Boeddha hem en zegt tegen hem: 'Denk eraan, ik moet dit zeggen omdat je nog niet verlicht bent... je bent welbespraakt, je spreekt goed, je kunt de boodschap verspreiden. Je kunt misschien niet het zaad zaaien, maar je bent misschien wel in staat een paar mensen te lokken om naar mij toe te komen – maar gebruik deze gelegenheid ook voor je eigen groei.'

De monnik vroeg: 'Wat kan ik doen, hoe kan ik van deze gelegenheid gebruik maken?'

En Boeddha zei: 'Er is maar één ding dat bij iedere gelegenheid gedaan kan worden, in iedere situatie, en dat is waakzaamheid. Je zult soms merken dat mensen door jou geïrriteerd zijn, boos omdat je afbreuk hebt gedaan aan hun ideologieën, hun doctrines, hun vooroordelen. Blijf dan rustig en waakzaam. Je kunt dagen hebben dat je geen eten kunt krijgen omdat de mensen tegen je zijn, ze je zelfs geen water geven. Neem waar... neem je honger waar, neem je dorst waar... maar raak niet geïrriteerd, raak niet geërgerd. Wat je mensen aan het leren bent is van minder belang dan je eigen waakzaamheid.'

Als je waakzaam bij me terugkomt, ben ik enorm blij. Hoeveel mensen je hebt benaderd, doet er niet toe; hoeveel mensen je hebt toegesproken, doet er niet toe. Wat uiteindelijk van belang is, of je thuisgekomen bent, of je zelf de solide basis van getuige zijn hebt gevonden. Dan is al het andere onbelangrijk.'

Dit is de enige meditatie die er is; alle andere meditaties zijn variaties op hetzelfde fenomeen.

Daarom is deze soetra van Ta Hui een van de meeste fundamentele.

Oké, Maneesha?

Ja, Osho.